

همذات‌پنداری پر طرفدار با سبک زندگی «آقاماشاء...»

«غلامحسین لطفی» بازیگر سریال «خانه به دوش» که این روزها از شبکه آی فیلم پخش می‌شود و مورد توجه قرار گرفته از دلایل محبوبیت سریال‌های قدیمی که انعکاسی واقعی از زندگی مردم بودند و زندگی این روزهای خودش می‌گوید

مجید حسین زاده | روزنامه‌نگار

پرونده

یکی از تصمیم‌های رایج بسیاری از ما بعد از صرف افطار، تماشای سریال‌های مامر مضان در کنار دیگر اعضای خانواده است. انگار این مسئله به جزئی از سبک زندگی ما تبدیل شده به خصوص که معمولاً سریال‌های مناسبی در رمضان، حال و هوای خانوادگی داشته و دارند. مامر مضان سال ۱۳۸۳ یعنی ۲۰ سال پیش، سریالی به کارگردانی رضا عطاران ساخته شد که بعد از این همه سال، هنوز هم سکانس‌هایی از آن در شبکه‌های اجتماعی پربازدید می‌شود. به تازگی هم که از شبکه آی فیلم به درخواست پرشمار مخاطبان‌ش در حال بازپخش است و بعضی افراد برای چندمین بار به تماشای آن نشسته‌اند. به همین دلیل هم، تصاویر چهره و تیپ بازیگران در این سریال بعد از ۲۰ سال از جمله «رضا عطاران» در نقش احمد، «غلامحسین لطفی» در نقش «اصلان»، بازیگران خردسال آن و... در شبکه‌های اجتماعی پربازدید شده است. به همین بهانه، به سراغ یکی از بازیگران این سریال رفتیم که تقریباً ۶ سال پیش، تهران را ترک کرده و به زادگاهش یعنی قزوین برگشته است. همان‌طور که حتماً دیده‌اید و یادتان هست، این سریال داستان زندگی یک خانواده بی پول است که درگیر مشکلات مالی زیادی هستند اما اتفاقات جالب طنرزبانی، چاشنی زندگی ساده و بی‌آلایش‌شان می‌شود که هر بیننده‌ای را پای تلویزیون میخکوب می‌کند. «غلامحسین لطفی»، یکی از بازیگران سریال پربیننده و فراموش‌نشده خانه به دوش در نقش اصلان یعنی باجناب پولدار آقا «ماشاء...» بود. به بهانه بازپخش این سریال به سراغ اورفتیم تا برای ما از دلایل پرطرفدار بودن آن بعد از گذشت ۲۰ سال، خاطراتش از بازی در نقش اصلان، ترک کردن تهران و بازگشت به زادگاهش، تفریحاتش در این روزها و... بگوید. او یکی از چهره‌های پیش‌کسوت دنیای سینما، تلویزیون و تئاتر است که در زمینه بازیگری و کارگردانی تحصیل کرد و دکترا را افتخاری تئاتر دارد.

در زندگی سلام امروز بخوانیم:

توصیه‌های متخصصان
برای داشتن ریه‌های سالم

آموزش نیکوکاری
به کودکان امروزی

کودکان با توجه به تربیت و سرشت کودکان‌شان
تمایل به انحصار طلبی دارند اما بهترین روش
آموزش بخشندگی به آن‌ها چیست؟

طنز | کاش سینی اقتصادی
بهداشت و درمان داشتیم!

از تهران و ترافیکش خسته شده بودم

«لطفی» از ۶ سال پیش تصمیم گرفته که از تهران برود و به زادگاهش یعنی قزوین برگردد. او درباره این تصمیم توضیح می‌دهد: «نزدیک ۶ سال است که در شهر قزوین زندگی می‌کنم که زادگاهم است. از تهران و ترافیکش خسته شده بودم. این جا هم راحت‌ترم و هم آب و هوای بهتری دارد. مردم هم در کوچه و خیابان به من لطف دارند و من هم به آن‌ها ارادت فراوان دارم. معمولاً هم می‌گویند چرا دیگر کاری نمی‌کنید؟ به همه آن‌ها هم نمی‌توانم توضیح دهم که شرایط به چه صورت است.»

تفریحات این روزهایم

فیلم دیدن و نوشتن سناریو است

از او درباره تنها زندگی کردن در قزوین و تفریحات این روزهایش می‌پرسم که می‌گوید: «نه، مشکلی با تنها زندگی کردن در قزوین ندارم. مگر هر فردی که تنهاست باید مشکل داشته باشد؟ درباره تفریح و پرشدن اوقات فراغت من در این روزها، باید بگویم که دیدن فیلم و نوشتن سناریوست و انجام کارهای هنری مورد علاقه‌ام. این روزها من بیشتر نویسندگی می‌کنم برای جاهای دیگر. الان مشغول بازیگری هم نیستم. این را هم بگویم که من اگر بخواهم هر نقشی را بازی کنم، هر شب در تلویزیون من را می‌بینید اما من مانند هر هنرپیشه دیگری یک گذشته‌ای برای خودم در دست کردم که نمی‌خواهم آن را خراب کنم.»

نقشی را که دوست نداشته باشم

بازی نمی‌کنم

از «لطفی» یکی از رایج‌ترین و پرتکرارترین سوالات مردم درباره او را می‌پرسم که چرا در سال‌های اخیر، کم کار شده است و دیگر او ادر سینما و تلویزیون نمی‌بینیم که این‌طور پاسخ می‌دهد: «راستش را بخواهید، نقش خوبی که من دوست داشته باشم، در این سال‌ها پیشنهاد نشده است. در ضمن، من هنوز بابت بازی در چندین فیلم و سریال طلبکار هستم که دستم‌دم را پرداخت نکردند. در همین یک سال گذشته ۱۵ تا ۲۰ فیلم و سریال بوده که به من برای بازیگری از سوی تهیه‌کننده و کارگردان‌های مختلف پیشنهاد دادند اما وقتی سوز را تعریف کردند و نقش را توضیح دادند، خوشم نیامده است. من تا کاری را دوست نداشته باشم، با آن ارتباط برقرار نکرده باشم، بازی نمی‌کنم. البته اگر نقش خوب به من پیشنهاد شود، حتماً بازی می‌کنم.»

اولین سریال خانوادگی بعد از انقلاب را

من ساختم

«من چندین فیلم سینمایی را در گذشته کارگردانی کردم. مثلاً سریال «آینه» را کارگردانی کردم که سال ۱۳۶۴ ساخته شد و پربیننده‌ترین سریالی بود که در دوران دفاع مقدس از تلویزیون پخش شد. لطفی با این مقدمه در پایان می‌گوید: «آن سریال زمانی پخش شد که تازه جنگ تحمیلی شروع شده بود. نکته دیگر هم این که ما سریال خانوادگی تا قبل از آن نداشتیم. البته قبل از انقلاب بوده اما بعد از آن اولین سریال خانوادگی بود که مشکلات خانوادگی را مطرح می‌کرد و بسیار جذاب شد و هنرپیشه‌های خوبی هم در آن کار با من همکاری می‌کردند. آن سریال هم چندین بار تا امروز بازپخش شده است. زمانی که سریال «آینه» را برای تلویزیون ساختم، دوشنبه‌ها خیابان‌ها خلوت می‌شد و مردم به تماشای سریال می‌نشستند.»

خو اهرم هر شب سی‌دی‌های این سریال را می‌بیند

نگاه می‌کند و خیلی از مردم هم در کوچه و خیابان، وقتی من را می‌بینند، می‌گویند که ما هر چند وقت یک بار آن را دانلود می‌کنیم و می‌بینیم. بعضی از مردم، علاوه بر داستان فیلم و اتفاقاتش، دیالوگ‌های ما را هم حفظ کردند. مثلاً یک نفر در خیابان من را دید، دیالوگ‌های جالب اصلان در خانه به دوش را گفت. گاهی مردم به من می‌گویند که در مامر مضان و بعد از افطار، دلتنگ سریال «خانه به دوش»، آقاماشاء...، علی صادقی، رضا عطاران، اصلان و... می‌شوند.»

«حتی خانواده خودم هم وقتی برای بار چندم این سریال‌های قدیمی را می‌بینند، خوش‌شان می‌آید و مدام از من می‌پرسند چرا دیگر چنین سریال‌هایی ساخته نمی‌شود؟» بازیگر نقش «اصلان» در سریال خانه به دوش با این مقدمه درباره نظرات مردم درباره این سریال که به خودش منتقل کرده‌اند، می‌گوید: «شاید برای‌تان جالب باشد که خواهر من، سی‌دی این سریال یعنی خانه به دوش را هر شب

«علی صادقی» شخصیت حقیقی خودش را در این سریال بازی کرد

او درباره دیگر بازیگران این سریال هم به نکته جالبی اشاره می‌کند و می‌گوید: «عطاران را که همه می‌شناسند. کارش را بلد است و در این کار جزو حرفه‌ای‌ها به شمار می‌رود. اما من در این سریال برای اولین بار بود که با علی صادقی بازی می‌کردم. او در حقیقت شخصیت و کاراکتر حقیقی خودش را در این سریال بازی می‌کرد. یعنی باید به شما بگویم او در این سریال بازی نمی‌کرد بلکه خودش همین جوری است. در حقیقت برای بازیگری زحمت نمی‌کشید.»

نقش «اصلان» منفی اما محبوب بود

«اصلان» در سریال «خانه به دوش» در عین این که در دسرهایی برای «آقاماشاء...» در دست می‌کرد که روی اعصاب مخاطب بود اما منفور نبود. «لطفی» در این باره می‌گوید: «من نقش منفی زیاد بازی کردم منتها یکی از شیوه‌های من در بازیگری این است که نقش منفی را یک بُعدی نشان نمی‌دهم. یعنی چی؟ یعنی اگر شما متن سریال خانه به دوش را بخوانید، اصلان یک آدم بدجنس، بدذات و خیلی منفی است. اما من بر اساس همان نوع بازیگری‌ام، این نقش را طوری بازی کردم که نشان دهم یک آدم بد، منفی و بدجنس، ویژگی‌های مثبتی هم دارد. اصولاً ما در زندگی، آدم مثبت صدرصدی یا منفی صدرصدی نداریم. بنابراین بیشتر آدم‌ها، خاکستری هستند یعنی هم خوبی و هم بدی دارند. دلیل جذاب بودن این نقش توجه من به همین نکته بوده است. یادم هست بارها پیش آمد در زمان پخش سریال در سال‌های گذشته، جلوی من را در پیاده‌رو می‌گرفتند و می‌گفتند که هر وقت آقا اصلان در سریال نیست، ما جای خالی‌اش را احساس می‌کنیم و می‌گوییم چرا خبری از او نیست و نمی‌آید؟ من این نقش را بانمک کردم، در عین حال که نقش منفی و بدجنسی به نظر می‌رسید. یکی از علت‌های جذابیت سریال و محبوبیت نقش من، همین بوده است.»

سریال‌های طنز موفق به سراغ تناقضات زندگی

ایرانیان می‌رفتند

از اومی پرسم که چرا سریال‌های طنز امروزی کمتر مورد استقبال قرار می‌گیرد و انگار در طنزپردازی خلأ قیت سابق را نداریم که می‌گوید: «چون نوع نگاه به طنز تغییر کرده است. هرگاه سراغ نمایش تناقضات زندگی ایرانیان رفتیم، موفق بودیم و هرگاه به بذله‌گویی و آب‌بندی دچار شدیم مخاطب را از کف دادیم. مثلاً سریال «پژمان» متن قوی داشت که مانند گارسو گرهنه‌های بسیار بیشتر هم برای سریال‌های دیگر صرف شده و یک سوم این سریال هم مخاطب نداشته است. مشکل آن است که روی متن کار نمی‌کنیم و انتظار داریم در اجرا

مردم هنوز با شخصیت‌های این

سریال هم‌ذات‌پنداری می‌کنند

غلامحسین لطفی متولد ۲۳ آبان ۱۳۲۸ در قزوین است. او سال ۵۹ با دلبران تنگستان به تلویزیون آمد و در سریال‌هایی چون محله برو بیا، امیر کبیر، درخت دوستی، مش خیرا... و صندوقچه اسرار، سیاه سفید خاکستری، غریبانه، روشنایی‌های شهر، به رنگ صدف، هشتاد و پنج، پلیس، خفه‌گی، آشوب، معراجی‌ها، زنان ونوسی مردان مریخی و از ما بهتر، پول کثیف، بچه‌های نسبتاً بد، ما فرشته نیستیم، خانه به دوش، پژمان و... جلوی دوربین رفت و آثار ماندگاری را از خود به جا گذاشت. از او به عنوان اولین سوال درباره دلایل محبوبیت سریال «خانه به دوش» بعد از ۲۰ سال می‌پرسم که می‌گوید: «خود شما در این باره چه فکر می‌کنید؟ این سوال را باید خود مردم جواب بدهند که چرا بعد از این همه سال و این که چندین بار بازپخش شده، باز هم برای تماشایش وقت می‌گذارند و پرطرفدار است. اما از نظر من، یکی از دلایل اصلی محبوبیت این فیلم، این است که تک‌تک آدم‌ها با شخصیت‌های این فیلم هم‌ذات‌پنداری می‌کنند. به عبارت دیگر، اتفاقاتی که در فیلم می‌افتد و داستان زندگی آدم‌هایی که در آن به تصویر کشیده شده‌اند، با این که فراز و نشیب‌های زیادی دارد اما نزدیک به سبک زندگی بسیاری از مردم است. البته این تنها دلیل نیست و لی یکی از اصلی‌ترین هایش به حساب می‌آید.»

اقبال به سریال‌های قدیمی ایرانی

بیشتر است

او درباره استقبال مردم از این سریال و درخواست‌شان برای پخش چندین باره آن از شبکه آی فیلم می‌گوید: «از نظر من، ۱۰ یا ۱۵ سال است که سریال خوب از تلویزیون پخش نشده یا حداقل سریال‌هایی که در دهه اخیر پخش شده، مورد توجه مردم قرار نگرفته است. در ضمن، بعضی از هنرپیشه‌هایی که به تازگی در تلویزیون و سریال‌های منییم، کارشان را خیلی بلد نیستند و برای مردم جذابیت ندارند. بیشتر سریال‌هایی که به تازگی ساخته شدند، نویسنده خوب و داستان قوی که برای بیننده کشش زیادی داشته باشند، ندارند. همچنین موضوعات جذابی در سریال‌ها نبوده و همه این دلایل کافی به نظر می‌رسد که مردم به سریال‌های قدیمی ایرانی یعنی دهه هفتاد و هشتاد اقبال بیشتری داشته باشند. همین که شبکه آی فیلم یکی از پربیننده‌ترین شبکه‌های تلویزیون شده، دلایلش این است که در قدیم ساخت فیلم‌ها حساب و کتاب بیشتری داشته است، چه از نظر بازیگری، چه کارگردانی و نویسندگی. بنابراین چون این سریال‌ها متن خوبی داشتند حتی اگر ۵۰۰ بار هم پخش شوند باز مردم حال می‌کنند.»

